

Рівненський державний гуманітарний університет  
Історико-соціологічний факультет  
Кафедра політичних наук

УДК 32.001.76  
ББК 66.0  
П 50

**ПОЛІТИЧНА МОДЕРНІЗАЦІЯ: СВІТОВИЙ ТА  
ВІТЧИЗНЯНИЙ ДОСВІД.** Матеріали II міжвузівської  
науково-практичної конференції молодих політологів.  
24 листопада 2010 р. – Рівне: РДГУ, 2011. – 194 с.

# **ПОЛІТИЧНА МОДЕРНІЗАЦІЯ: СВІТОВИЙ ТА ВІТЧИЗНЯНИЙ ДОСВІД**

**Матеріали II міжвузівської науково-практичної  
конференції молодих політологів**

**24 листопада 2010 р.**

Ухвалено до друку рішенням кафедри політичних наук РДГУ.  
Протокол № 2 від 17 лютого 2011 р.

© Рівненський державний гуманітарний університет, 2011

Рівне – 2011

## ЗМІСТ

### ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ

|                                 |                                                               |    |
|---------------------------------|---------------------------------------------------------------|----|
| <i>Мельник Алла</i>             | Політика пам'яті особистості                                  | 9  |
| <i>Сайгафарова<br/>Елеонора</i> | Середній клас як основа стабільного розвитку сучасної України | 11 |
| <i>Малиновська<br/>Наталія</i>  | Політика європейських держав щодо іммігрантів-мусульман       | 13 |
| <i>Макарук Надія</i>            | Агенти політичної соціалізації студентської молоді в Україні  | 16 |

### СЕКЦІЯ 1. Теоретичні аспекти аналізу політичної модернізації

|                                             |                                                                              |    |
|---------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------|----|
| <i>Байрак Сергій</i>                        | Інститути громадянського суспільства і держава                               | 19 |
| <i>Гаврилюк Світлана</i>                    | Маніпулятивна складова політичної влади                                      | 21 |
| <i>Кац Еліна</i>                            | Інформаційний простір і побудова громадянського суспільства                  | 23 |
| <i>Куницька Ганна,<br/>Троценко Валерій</i> | Проблема більшості та меншості в теорії демократії                           | 26 |
| <i>Мишляєв Тарас</i>                        | Членство в Євросоюзі як чинник трансформації національних політичних систем  | 28 |
| <i>Мельник Ірина</i>                        | Сутність і різновиди політичного екстремізму                                 | 30 |
| <i>Патлашинська<br/>Ірина</i>               | Типологічні особливості миротворчої діяльності                               | 33 |
| <i>Венгринюк Лілія</i>                      | Статус нації як інституційованої форми та випадкове явище Роджерса Брюейкера | 36 |

|                              |                                                                        |    |
|------------------------------|------------------------------------------------------------------------|----|
| <i>Камзьол Валентина</i>     | Інформаційне забезпечення діяльності громадських організацій           | 39 |
| <i>Криворучко Наталія</i>    | Тоталітаризм і XXI століття                                            | 42 |
| <i>Герасимчук Іванна</i>     | Роль партій у політичній модернізації суспільства                      | 45 |
| <i>Левчук Юрій</i>           | Авторитарна і демократична моделі політичної модернізації              | 47 |
| <i>Горбатюк<br/>Катерина</i> | Демократія і неопатримоніалізм у сучасних теоріях політичного розвитку | 49 |
| <i>Гривіцький Вадим</i>      | Розвиток пеніцітарної системи в умовах модернізації                    | 51 |
| <i>Житнік Олена</i>          | Основні технології формування іміджу політичного лідера                | 54 |
| <i>Левицький Андрій</i>      | Сучасні інформаційні технології як чинник демократизації               | 56 |
| <i>Осадчук Олена</i>         | Політичний імідж як технологія                                         | 60 |
| <i>Стельмах Валерій</i>      | Механізми представницької демократії                                   | 62 |

### СЕКЦІЯ 2. Політична модернізація: міжнародний та регіональний досвід

|                                |                                                                                |    |
|--------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------|----|
| <i>Бойківський<br/>Любомир</i> | Лібералізація газового ринку ЄС: виклик для Росії                              | 65 |
| <i>Генега Ірина</i>            | Концептуальні засади зовнішньої політики Російської Федерації                  | 68 |
| <i>Коваленко Людмила</i>       | Європейський союз: нормативно-правове забезпечення виборчого процесу           | 70 |
| <i>Петрович Інна</i>           | Електоральний аналіз сучасної політичної ситуації в країнах Латинської Америки | 72 |

|                         |                                                                                                    |    |
|-------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------|----|
| <i>Руденко Катерина</i> | Націоналістичні партії Великобританії                                                              | 74 |
| <i>Стукан Ірина</i>     | Особливості інтеграції Хорватії до Європейського уроки для України                                 | 75 |
| <i>Федорак Світлана</i> | Проблема невизнаних держав Кавказького регіону: зовнішньополітичний фактор                         | 79 |
| <i>Брень Сергій</i>     | Загальна ситуація зі свободою слова в Республіці Білорусь                                          | 81 |
| <i>Варжель Надія</i>    | Студентський революційний рух у Росії кінця XIX - початку XX ст. як фактор політичної модернізації | 83 |
| <i>Климчук Тетяна</i>   | Стратегія розширення НАТО за рахунок східних країн                                                 | 84 |
| <i>Конончук Оксана</i>  | Реформи М.М. Сперанського і їх роль у модернізації політичної системи Російської імперії           | 86 |
| <i>Кобець Сергій</i>    | Відносини РФ та НАТО на сучасному етапі розвитку системи колективної безпеки                       | 88 |
| <i>Мельник Наталія</i>  | Проблема взаємних територіальних претензій між Україною та Румунією                                | 90 |
| <i>Сотніков Ілля</i>    | Врегулювання конфліктів та миротворчий процес                                                      | 93 |
| <i>Філіпцов Олексій</i> | Транскордонне співробітництво як чинник європейської інтеграції України                            | 95 |

### **СЕКЦІЯ 3. Проблеми і перспективи політичної модернізації в Україні**

#### **Підсекція 1**

|                         |                                              |    |
|-------------------------|----------------------------------------------|----|
| <i>Українець Віктор</i> | Профілактика етнічного екстремізму в Україні | 97 |
|-------------------------|----------------------------------------------|----|

|                             |                                                                                                            |     |
|-----------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-----|
| <i>Карпенюк Юлія</i>        | Повноваження виконавчих органів місцевого самоврядування у сфері соціального захисту: вітчизняна специфіка | 100 |
| <i>Артемов Віталій</i>      | Вплив зовнішньополітичних факторів на національні інтереси України                                         | 102 |
| <i>Багнюк Олександр</i>     | Перспективи України на сучасному етапі євроінтеграції                                                      | 105 |
| <i>Бразалук Любов</i>       | Розвиток інституту президентства в Україні                                                                 | 107 |
| <i>Вавулів Олександр</i>    | Проблеми базування Чорноморського флоту Російської федерації на території України                          | 110 |
| <i>Вусатий Борис</i>        | Спортивна політика України в умовах глобалізації                                                           | 112 |
| <i>Васильєва Олександра</i> | Жіночий рух в Україні як необхідний елемент розвитку громадянського суспільства                            | 115 |
| <i>Галганець Сергій</i>     | Вплив ЗМІ на формування електоральної поведінки громадян України                                           | 117 |
| <i>Горбова Юлія</i>         | Україна і Польща: моделі політичної модернізації                                                           | 121 |
| <i>Гольберт Юлія</i>        | Діяльність молодіжних громадських націоналістичних організацій в Україні                                   | 123 |
| <i>Градовий Павло</i>       | Перший всеукраїнський референдум                                                                           | 125 |
| <i>Григор'єва Юлія</i>      | Особливості формування багатопартійної системи в Україні                                                   | 127 |
| <i>Дзерун Сергій</i>        | Національна ідея як чинник політичної модернізації                                                         | 129 |
| <i>Карпюк Тарас</i>         | Формування німецького етнодемографічного сегменту Волині 1800-1945 рр.                                     | 131 |

|                          |                                                                                          |     |
|--------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------|-----|
| <i>Кондратюк Марія</i>   | Політико-адміністративна модернізація політичної системи України                         | 134 |
| <i>Кравчук Інна</i>      | Стратегія та напрямки розвитку екологічної політики України за роки незалежності         | 136 |
| <i>Красько Ольга</i>     | Проблема реалізації прав людини в Україні                                                | 139 |
| <i>Кузьменко Віталій</i> | Інформаційна безпека України                                                             | 141 |
| <i>Ліннік Юрій</i>       | Цензура і свобода слова в Україні: політичний аспект                                     | 144 |
|                          | <b>Підсекція 2</b>                                                                       |     |
| <i>Штука Ірина</i>       | Аспекти модернізації політичної системи України                                          | 147 |
| <i>Пікула Микола</i>     | Місцеві вибори – 2010 в Рівному: погляд зі сторони                                       | 150 |
| <i>Троян Віктор</i>      | Національна ідентичність у вимірі сучасного українського суспільства                     | 153 |
| <i>Янчарук Олег</i>      | Проблеми політичної модернізації в Україні                                               | 155 |
| <i>Луцук Марія</i>       | Особливості електоральної культури в сучасній Україні                                    | 158 |
| <i>Макарчук Наталія</i>  | Вітчизняна специфіка формування іміджу політичного лідера                                | 160 |
| <i>Мищук Ольга</i>       | Вектори еволюції політичної культури сучасної України                                    | 163 |
| <i>Овдійчук Ірина</i>    | Проблема демократичності виборчих технологій на президентських виборах 2010 р. в Україні | 165 |
| <i>Ошурко Юлія</i>       | Діяльність політичної опозиції як складова демократизації в сучасній Україні             | 168 |

|                          |                                                                                                  |     |
|--------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------|-----|
| <i>Пшенична Олена</i>    | Політична еліта як чинник демократизації в сучасній Україні                                      | 170 |
| <i>Ралець Андрій</i>     | Право на свободу слова і думки в сучасній Україні                                                | 173 |
| <i>Самчук Інна</i>       | Правляча еліта в Україні: особливості формування та функціонування                               | 175 |
| <i>Сверба Людмила</i>    | Громадська оцінка діяльності „помаранчевої” політичної еліти                                     | 177 |
| <i>Сирота Дмитро</i>     | Особливості оптимізації виборчого процесу на місцевих виборах 2010 р. в Україні                  | 180 |
| <i>Тимошенко Віта</i>    | Політичні технології в сучасній Україні                                                          | 182 |
| <i>Шимко Ольга</i>       | Модернізація державного управління в контексті реформування політичної системи України           | 186 |
| <i>Ярмолюк Оксана</i>    | Проблеми молодіжної політики в сучасній Україні                                                  | 189 |
| <i>Шмигельська Ольга</i> | Особливості взаємодії державної влади і молоді в процесі демократизації українського суспільства | 192 |

безпеки з позицій системного підходу дозволяє побачити відмінність наукового розуміння цієї проблеми від повсякденного. В повсякденному житті інформаційна безпека розуміється лише як необхідність боротьби з відтоком закритої (таємної) інформації, а також з розповсюдженням хибної та ворожої інформації. Осмислення нових інформаційних безпек у суспільстві ще тільки починається.

Комісія з питань національної безпеки визначила такі потенційні загрози в інформаційній сфері: незбалансованість державної політики та відсутність необхідної інфраструктури в інформаційній сфері; повільне входження України до світового інформаційного ринку, відсутність у міжнародного співтовариства об'єктивного уявлення про Україну; інформаційна експансія з боку інших країн; відтік інформації, що містить державну таємницю, а також конфіденційної інформації, що є власністю держави.

Особливо складна сьогодні проблема завчасного створення засобів, необхідних для інформаційного протистояння, або, якщо користуватися американською термінологією, - «інформаційної війни».

У цій сфері розвитку озброєнь розглядаються два типи дій і, відповідно, дві групи засобів. Перша сукупність засобів зв'язку, що пов'язана з «інформаційною війною» як специфічним видом протистояння, можливо не пов'язаного з традиційними військовими діями, в особливій сфері, що називається «інфосферою». При цьому зачіпаються усі компоненти інформаційного потенціалу держав: інформація і її носії, центри зосередження інформації; наукові і всі інші кадри - творці та споживачі інформації; технічні засоби збору, переробки, накопичення, збереження і передачі інформації; програмно-математичні засоби; інфраструктура всебічних систем управління; органи управління інформаційними ресурсами держави.

В Україні створена система забезпечення інформаційної безпеки. Функції та повноваження відповідних державних органів закріплені в нормативно-правових актах різного рівня – Конституції України, законах України, указах Президента України, постановах Кабінету Міністрів, інших відомчих, нормативних актах. Проте вона є неефективним є управління діяльністю системи забезпечення інформаційної безпеки України, що унеможливує стійке функціонування центральних органів виконавчої влади, які визначають і реалізують політику в інформаційній сфері. Організаційні зміни в системі органів виконавчої влади, що проводяться в рамках адміністративної реформи, мають несистемний характер. Розподіл функцій між окремими суб'єктами системи та схема їх взаємодії потребують вдосконалення.

Відсутність цілісної системи інформаційно-аналітичного забезпечення органів державної влади значно ускладнює прийняття ними виважених рішень, породжує конфліктні ситуації у владних структурах і суспільстві.

**Ліннік Юрій**

*(студент 3 курсу Рівненського державного гуманітарного університету спеціальності „Політологія”,  
наук. керівник – к.політ.н. Хаврук І.А.)*

## **ЦЕНЗУРА І СВОБОДА СЛОВА В УКРАЇНІ: ПОЛІТИЧНИЙ АСПЕКТ**

Свобода слова є одним із головних чинників розвитку громадянського суспільства та невід'ємною складовою права громадян на отримання інформації. Саме наявність свободи слова перетворює засоби масової інформації на ефективний інструмент контролю громадян - платників податків над державою. З іншого боку, вона забезпечує зворотний зв'язок між суспільством і державою, що дозволяє діючій владі приймати рішення більш виважені та відповідні сподіванням громадян, а отже – такі, що користуються суспільною підтримкою і сприяють встановленню та зміцненню довіри громадян до влади.

Останній політичний сезон приніс Україні чимало новацій, водночас, цей сезон чітко довів наскільки слабкими виявилися здобутки останніх п'яти років у сфері демократії, прав та свобод. Відкат відбувається там, де зміни ще недавно здавалися незворотними - свобода зібрань, свобода слова та преси. І хоча влада публічно продовжує повторювати про свою відданість ідеям демократії, реальність вперто каже про те, що в Україну повертається практика цензури. Коли провладні політики постійно дають зрозуміти, що цензура в Україні це витвір фантазії занадто відірваних від реальності журналістів, вперто складається враження, що ці люди просто не розуміють, що таке цензура.

У світі під цензурою розуміється контроль влади за змістом та розповсюдженням інформації. Йдеться про дії держави, які спрямовані на обмеження тієї інформації, яку дана держава вважає шкідливою та не потрібною. Українське визначення дещо вужче, воно передбачає пряме втручання влади з метою обмежити або заборонити поширення інформації.

115 місце (зі 195 можливих) у рейтингу свободи слова - для України цілком заслужений результат, вважає медіа-експерт Наталія

Лігачова. Від вільного слова, яке було у 2005 році, практично нічого не лишилося. І якщо до помаранчевої революції телевізійники отримували вказівку «як і про що писати» з президентської канцелярії, то сьогодні вони відпрацьовують гроші власників-товстосумів. А багатоголосся думок, що наразі є на різних телеканалах – результат не демократичного розвитку медіа, а лише того, що в олігархів зараз не збігаються політичні інтереси. І якщо телевізійні магнати зроблять ставку на одного фаворита виборів - канали зразу почнуть співати йому осанну. «Цивілізовані стосунки між олігархами, власниками ЗМІ та редакційними колективами не склалися. Власники повністю контролюють редакційну політику. І, нажаль, ми це бачимо і в ефірі загальнонаціональних каналів».

«Важке падіння» - саме так називає зміну рейтингу міжнародна організація в Україні, а також в Греції, Філіппінах та Киргизстані. Низький рейтинг в Україні Репортери без кордонів пояснюють повільним, але постійним погіршенням свободи ЗМІ з лютого 2010 року. Саме з того часу, коли президентом було обрано Віктора Януковича. Під час візиту в Україну влітку представники Репортерів без кордонів відзначили суттєве збільшення повідомлень про порушення свободи слова, а також вказали на тривожний рівень ворожості до журналістів з боку влади. В опублікованому, за результатами візиту, звіті, правозахисники застерегли українську владу, що «якщо ця тенденція продовжиться, свободи, отримані за останні кілька років, може бути втрачено, і що прогрес, необхідний для покращення громадських свобод, включаючи свободу слова і право на інформацію, після всього цього так і не настане».

В той же час влада почала активно експлуатувати тему впровадження в Україні суспільного мовлення. Громадська рада при президентові України вже розглянула концепцію, розроблену в надрах адміністрації президента. При цьому Громадська рада зігнорувала пропозицію представників Руху "Стоп цензура" взяти до уваги законопроект "Про суспільне мовлення", напрацьований громадськими організаціями. Зрештою, концепція влади не передбачає зміни фінансування суспільного мовлення, воно залишається стовідсотково бюджетним. Щодо наглядової ради, то її пропонується формувати з рахунку представників президента, кожної фракції Верховної Ради, Кабміну та загальнонаціональних громадських організацій: освітніх, наукових, релігійних, спортивних, мас-медійних, правозахисних, творчих, підприємницьких, молодіжних, жіночих, осіб з особливими потребами та ін.

Відтак, основні принципи суспільного мовлення - незалежність від влади, незалежність від фінансування та плюралізм у керівному органі

- абсолютно не відображені в даній концепції. Подібна ситуація дає підстави говорити про намір лише змінити вивіску "державний телеканал" на "суспільний мовник", а не провести реальну реформу.

Всі ці "ініціативи та реформи" зазнають критики громадськості та журналістів. Однак, головна тактика влади нині - ігнорування зауважень та пропозицій.

У політично напружений передвиборчий період можна непокоїтися імовірними зловживаннями з боку "контролерів" ЗМІ, які можуть призвести до порушення конституційного права людини на свободу слова, а також на участь в управлінні державними справами. Конституцією України право наших співвітчизників на свободу слова, на вільне висловлення своїх поглядів і переконань створює міцне підґрунтя для цивілізованого входження українського суспільства до когорти держав з усталеним правовим статусом, які пишануться, насамперед, високим рівнем забезпечення прав і свобод громадян.

Свободу слова як поняття можна розділити на кілька аспектів. По-перше, це свобода публічних висловлювань незалежно від їхнього політичного змісту. По-друге, це гарантії для громадян на безперешкодне отримання повної та неупередженої інформації. Україна, яка перебуває у процесі розбудови демократичного суспільства, законодавчо гарантує і перше, і друге. Однак якщо зі свободою публічних висловлювань у нас більш-менш усе гаразд, то одержання неупередженої інформації здебільшого залежить від конкретного політика, державного діяча або власника ЗМІ. Утім, існує думка, що саме конкретний журналіст, а не власник ЗМІ має нести відповідальність за достовірність і правдивість поширеного ним матеріалу. Таке перенесення акценту відповідальності з видання на журналіста сприятиме якості його роботи й ускладнить для власника ЗМІ можливість цензури, яку частково маскують під контроль достовірності матеріалу.

Сьогодні необхідно робити все, щоб це право було забезпечене. Зокрема, весь пакет законодавства, який має регулювати діяльність ЗМІ в Україні, зокрема, проблеми свободи слова та забезпечення прав громадян у сфері інформаційного суверенітету та безпеки України, потребує значного вдосконалення з урахуванням нових реалій суспільно-економічного розвитку України й тенденцій розвитку світового інформаційного простору. Основним предметом квотування і підтримки ЗМІ має стати чітко визначена інформаційна продукція українського змісту, зорієнтована як на внутрішній, так і на зовнішній ринок.

Щодо нашого законодавства в галузі ЗМІ, то воно в основному відповідає загальноприйнятим міжнародним правовим стандартам,

конвенціям з прав людини. Утім, це ще не гарантує реального захисту інтересів суспільства щодо отримання вільної та неупередженої інформації. Тому роздержавлення ЗМІ повинно бути збалансоване у двох фундаментальних аспектах - доступності інформації та забезпечення інформаційної безпеки України. До речі, першими противниками роздержавлення будуть ті журналісти, які сьогодні працюють у державних ЗМІ, бо ніхто з них не захоче втратити стабільну заробітну плату. Сьогодні важливе інше - необхідно подбати про те, щоб економічна незалежність мас-медіа стимулювала прагнення представників у мас-медіа до творчої свободи. Необхідно створювати економічні підвалини, за яких видавничий і газетний бізнес в Україні буде прибутковим, вигідним і рентабельним - яким він є в цілому світі.

Свобода слова та преси - це лише один сегмент суспільних процесів, які нині відбуваються в Україні. Однак цей сегмент чітко демонструє напрямок, у якому рухається Україна за президентства Януковича. І цей напрямок, знову таки попри декларації, не має нічого спільного із західним курсом. Цензура - це спосіб управління інформаційним простором. І ця система вже практично створена в країні. Чи буде бажання у влади використовувати цю систему - питання риторичне.

## ПІДСЕКЦІЯ 2

**Штука Ірина**

*(аспірантка Рівненського інституту слов'янознавства  
Київського славистичного університету,  
наук. керівник – д.політ.н. Тихомирова Є.Б.)*

### АСПЕКТИ МОДЕРНІЗАЦІЇ ПОЛІТИЧНОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

На початку 90-х років ХХ століття в Україні почала конструюватися демократична політична система, але зараз те, що ми спостерігаємо не повністю відповідає реаліям справжньої демократії, на яку орієнтується українське суспільство. Минулий політичний режим стримував впровадження демократичних ідей, подальший розвиток визначався владно-державницьким потенціалом. Політична система не оновлювалася роками. Тоді, як сучасна реальність яскраво доводить, що усяке суспільство, що прагне стати громадянським та

збудувати правову державу повинне постійно замислюватися над найбільш раціональними шляхами їх досягнення.

Процеси, які відбуваються в сучасному українському суспільстві можна описати в термінах теорії модернізації. Як відомо, ця теорія виникла для опису явищ змін у соціально-економічних відносинах традиційних суспільств колишніх колоніальних країн, що одержали після війни політичну незалежність, у їхньому прагненні здобути риси сучасних розвинутих суспільств. У працях Е. Етціоні, П. Бергера, Ш. Айзенштадта й інших авторів розкриваються різні закономірності процесу модернізації й узагальнюється досвід модернізації в різних країнах і регіонах. Український політолог М. Михальченко трактує модернізацію як динамічний, свідомо регульований процес якісного покращання найважливіших сфер суспільства, котрий, з одного боку, є пристосуванням до європейської цивілізації, з іншого – природним, але прискореним запозиченням та втіленням в суспільне життя набутих інших цивілізацій.

Проблема реформування політичної системи українського суспільства впродовж останніх років стала пріоритетними напрямком діяльності як органів влади, так і громадсько-політичних об'єднань. Активно розвивається вивчення сутності понять політичної модернізації і демократизації. Тому, дана проблема дослідження в нашій країні набуває великого значення.

Модернізація української політичної системи, передусім, це прагнення наблизитися до розвинутих країн світу. На думку автора, процес оновлення політичної системи України розпочався в кінці 80-х років, коли процес боротьби за незалежність союзних республік набув широкого розмаху. Модернізація, як правило, проводиться з використанням досвіду, накопиченого передовими країнами, при їх технологічній, політичній і фінансовій підтримці. Коли Україна оголосила про свій новий статус незалежної держави з демократичним вектором розвитку, в майбутньому це гарантувало фінансову підтримку молодій державі. У дусі вимог сучасності, це стало фактично закономірністю суспільного розвитку, коли практично всі новоутворенні держави обирають демократичну модернізацію політичної системи.

Політична система – це політичне життя і політичні відносини. Ключовими елементами якої є політичні інститути, установи, партії, організації, які репрезентують і реалізують політичну владу. Функціонування політичних інститутів в Україні – це один із важливих аспектів оновлення політичної системи. Інститути влади радянської доби не змогли включитися в нові політичні реалії. Оскільки їхні

Наукове видання

# **ПОЛІТИЧНА МОДЕРНІЗАЦІЯ: СВІТОВИЙ ТА ВІТЧИЗНЯНИЙ ДОСВІД**

**Матеріали II міжвузівської науково-практичної  
конференції молодих політологів**

**24 листопада 2010 р.**

Підписано до друку 17.02.2011 р. Формат 60x84.  
Гарнітура Times New Roman. Друк різнографічний.  
Ум. друк. арк. 10,95. Замовлення № 101/1. Наклад 300.

Редакційно-видавничий відділ  
Рівненський державний гуманітарний університет  
33028, м. Рівне, вул.С.Бандери,12

П 50      **ПОЛІТИЧНА МОДЕРНІЗАЦІЯ: СВІТОВИЙ  
ТА ВІТЧИЗНЯНИЙ ДОСВІД.** Матеріали  
II міжвузівської науково-практичної конференції  
молодих політологів. 24 листопада 2010 р. – Рівне:  
РДГУ, 2011. – 194 с.

УДК 32.001.76  
ББК 66.0

© Рівненський державний гуманітарний  
університет, 2011